

der aabnede Spillerum for de største Vilkaarligheder.

Dobbelt paafaldende synes det af Flertallet antagne Resultat os at være, efter at det ved de indhentede Oplysninger maa anses godtgjort, at den saaldne Kandidat fra tidligere Valg maatte være bekendt med den Opfattelse af Valgloven, som Formanden hylkede, og den Fremgangsmaade, han i Henhold dertil anvendte. Det er nemlig oplyst, at Hr. Sorgen Pedersen ogsaa ved Valget i 1876 begjærede Ordet i Anledning af en til Modkandidaten rettet Forespørgsel, og at Formanden da tilkjendegav ham, at han ikke havde Afgang dertil, og kun, paa hans indværende Begjæring om at maatte gjøre en ganske kort Bemærkning, gav ham Ordet dertil, eller, som Hr. S. Pedersen siger, til en kort Bemærkning. Herefter maatte han altsaa vide, at Formanden ikke opfattede Valglovens Forskrifter saaledes, at enhver af Kandidaterne havde en Ret til at faae Ordet i Anledning af Interpellationer, der ikke vare rettede til ham. Naar han nu fremhæver, at den Sag, som han begjærte Ordet for at udtale sig over, nemlig Jernbanesagen, var et Anliggende, som i høieste Grad maatte interessere Valgfredsen, maa det synes meget besynderligt, at han ikke benyttede Leiligheden til at udtale sig derover de to Gange, han havde Ordet til selvstændige Udtalelser, og heller ikke havde forvissat sig om, at der derom vilde blive rettet Forespørgsel til ham selv, men kunde tro at kunne løbe an paa at ville faae Ordet til at udtale sig derover, naar der blev rettet Spørgsmaal derom til den anden Kandidat. Under disse Omstændigheder maatte det i alt Fald være hans Sag — hvortil han efter det Oplyste maa antages at have havt let Afgang — at foranledige, at der fra en af de Tilstedeværende, f. Ex. fra en af hans Stillere, hvoraf adskillige havde Plads paa Tribunen, blev rettet en Forespørgsel derom til ham, der kunde give ham den attraaede Leilighed til Udtalelse.

Da der saaledes ikke blot ikke er begaaet nogen Overtrædelse af Valglovens Bestemmelser, men heller ikke er brugt anden Fremgangsmaade end den, som Klageren havde al rimelig Anledning til at forudsætte vilde blive anvendt, maa vi anse det for ganske uberettiget at forstaae Valget paa den Grund, at der ikkun var en Forskjel af 12 Stemmer mellem Kandidaterne. Det er derfor til Overflod, vi endnu skulle gjøre den Bemærkning, at det vistnok for Enhver maa stille sig som yderst usandsynligt, at det vilde have havt nogen Indflydelse paa Stemmetallet, om Hr. S. Pedersen havde faaet Leilighed til at fremkomme med den omhandlede Udtalelse eller ikke, og at Hr. Pedersen neppe heller selv kan have tillagt det nogen stor Betydning, om han fik Leilighed dertil eller ikke, eftersom han hvoerken — som anført — foranledigede, at der blev rettet en Forespørgsel til

ham, hvilket kunde gjøres meget let i faa Ord, eller gjorde noget Forsøg paa, som ved Valget i 1876, at bevæge Valgbestyrelsens Formand til at give ham Ordet ved at gjøre gjældende, at dette var ham af særlig Vigtighed, eller at der i den til Modkandidaten rettede Forespørgsel, eller i dennes Svar derpaa, indeholdtes et Angreb om ikke paa ham personligt, saa dog paa det politiske Parti, hvortil han hørte.

I Henhold til det Anførte indstille vi: at det den 3die Januar d. N. foretagne Valg for Odense Amts 3die Valgfreds godkjendes.

Medundertegnede Berg finder ikke sin Betragtning af den foreliggende Sag fuldt tilfredsstillt ved, hvad der i Foranstaaende fra Flertallet eller Mindretallet er fremsat. Inden Undersøgelse ved Sættedommeren fandt Sted, var det tilstrækkelig oplyst, at Klageren, S. Pedersen, paa et længere fremskredet Stadium af Forhandlingerne blev med angivne Begrundelse negtet Ordet af Formanden for Valgbestyrelsen, da han forlangte at tale „om Jernbanesagen“. Min Anskuelse om dette Faktum er den samme nu som før Undersøgelsen. Jeg kan ikke finde den Opfattelse af Valglovens § 35, hvorefter Formanden her har handlet, for at være rigtig, hvoerken naar jeg ser hen til denne Lovbestemmelsses Ordlyd eller til den Forklaring, den har faaet ved de Forhandlinger, hvoraf den er fremgaaet. Formanden aabner Forhandlingerne, han leder dem og han slutter dem, naar han finder det rigtigt. Deraf følger, at han bestemmer Reglerne for Debatten, for saa vidt disse ikke allerede posititv ere givne i Loven, og at han, naar han har Grund til at antage, at Debatten ellers vil trække utilbørlig i Langdrag, kan paa et senere Tidspunkt begrænse Ordet til „en vis Tid“, til „korte Bemærkninger“ og tilsidst ganske negte det. Men iøvrigt er det for mig hævet over enhver Tvivl, at enhver Kandidat og Stiller efter Loven har Ret til paa ethvert Tidspunkt af Forhandlingerne, fra disse aabnes og indtil Formanden „finder det rigtigt at slutte“, at udtale sig for Forsamlingen, hvad enten Udtalelsen angaar nye Emner eller Spørgsmaal, der ere forhandlede ved Interpellationer til Kaleren eller Andre. I denne Henseende deler jeg saaledes i alt Væsentligt Anskuelse med Flertallet, og ligesom Folkethinget tidligere i forekommende Tilfælde (saaledes i 1873 i Anledning af en Anke fra Valget i Kjøge) har hævdet denne Opfattelse til Værn om Valgforhandlingens Frihed, saaledes forekommer det mig ogsaa, at Thinget i det foreliggende Tilfælde bør gjøre det Samme.

Herefter bliver nu Spørgsmaalet, om det, som Sagen foreligger oplyst ved Undersøgelsen, er begrundet, at denne Things Anskuelse gives Udtryk ved Forkastelsen af Valget, eller om det ikke maa anses for fuldt tilstrækkeligt og betryggende, naar